

Міне Г. Кирикканат

НІХТО

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Міне Г. Кирикканат

Ніхто

Видавництво Фабула

2019

© Mine G. Kirikkanat, 2016

© О. Кучма, пер. з тур., 2019

© «Фабула», макет, 2019

© Видавництво «Ранок», 2019

ISBN 978-617-09-5836-5 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена

в будь-якій формі без письмового дозволу

власників авторських прав.

Електронна версія створена за виданням:

Кирикканат Міне Г.

К43 Ніхто. Роман / пер. з тур. О. Кучма. — Харків : Вид-во

«Ранок» : Фабула, 2019. — 224 с.

ISBN 978-617-09-5573-9

Сюжет цього шпигунського роману взято з реальності. Турецька письменниця Міне Г. Кирикканат описує скоєне в 2013 році в Парижі й досі не розкрите вбивство трьох курдських бойовиків і пропонує свою, вигадану, але цілком імовірну версію подій.

Головні герої роману — найманий убивця під кодовим ім'ям Легіонер, а також його наставник К., «ментор» бійців турецьких спецслужб. К. готує «поле» для операції і віддає Легіонерові накази, які той мусить ретельно виконувати. Вдвох вони працюють, мов у братерській зв'язці, і ніколи не відчують каяття. Втім, час від часу то один, то інший якимось жестом, тиком, маніякальним проявом виказують муки, які вони носять на душі й усіляко стараються їх притлумити.

У романі французька поліція намагається отримати інформацію, що становить державну таємницю й фактично забезпечує злочинців. А перед убивцями теж постають схожі питання, пов'язані з турецькою державною таємницею: кого, навіщо й заради якої мети вони вбивають.

УДК 82-312.4

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо -і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Попередження

У цьому романі є **домішки вигадки**.

Це фантазійний сюжет, де реальний факт замаху, здійсненого в Парижі 9 січня 2013 року, в результаті якого загинуло три бойовички РПК¹, вплетено в низку вигаданих політичних змов і злочинів.

Збіги та подібності в деяких іменах, місцях і датах є плодом уяви та мають розглядатися у світлі першого речення.

¹ Терористична організація «Робітничая партія Курдистану» (турецька аббревіатура — РПК).—
Прим. пер.

Спочатку все було яйцем.

Самці чи самиці, ссавці й не ссавці; все, що плавало, повзало, бігало, літало,— все було яйцем.

І злочинці раніше були яйцем, і їхні жертви.

Життя на Землі було побудовано на тому, що живі істоти, вилупившись із яйця, поїдали одна одну.

Хижаки поїдали травоїдних, а яйця їли навіть зі ще більшим апетитом.

Щоправда, травоїдні на паші теж ковтали яйця менших від себе істот, але то ж мимохіть...

Та навіть найдрібніші комашки — хіба й ті не жерли яйцекладок одне в одного?

Кожна жива істота, вигодувана кров'ю в яйці, жила, поїдаючи живе — чи то рослину, чи то плоть; власне, вона й народжувалася для того, щоб їсти живе.

Отже, жодне яйце не було невинним.

З кожного вилуплювалася тварина, і, хоч би якою вона була, вона мусила вбивати, аби жити та врешті-решт померти.

Так уже повелося.

Ніхто не міг жити, харчуючись камінням. Щойно вилупившись із яйця, кожна жива істота знала про це.

Він теж вилупився хижаком.

Як і всі живі істоти, він теж їв живих істот, особливо любляв яйця. Але він швидко зрозумів, що йому замало просто їсти вбитих живих істот.

Його яйце було запліднене не так, як усі.

Він вбиватиме навіть тоді, коли не збирається їсти; він зробить убивство своїм обов'язком, звеличить цей обов'язок і почуватиметься щасливим, чинячи так, як належить.

Він народився вбивцею; робив практично так само, як і всі живі істоти; але він, принаймні, вбивав не навмання, він слугував певній меті.

Бо він був людина.

А зверхність людей над іншими тваринами полягає в віковічному вмінні вбивати заради чогось іншого, крім поживи.

Цю рушійну силу називали розумом.

І він був дуже розумний.

Янгол необхідного зла.

Втілення самої природи.

Сміттяр, що прибирає все непотрібне, трухляве.

Для когось він лицар, для когось — найманий убивця.

Та хоч би ким і чим він був, в очах решти він був Легіонер, у своїх очах — Ніхто.

Відтоді, як він повернувся з війська, минуло три місяці, як помер батько — два.

Дві сестри, мати, боргів по горло.

Мрія про університет пішла в небуття разом із батьком. Але й роботи не було.

Був сніжний зимовий вечір, коли всі сидять по домівках. А в них тієї домівки: комірчина, мов горошина, вітальня, мов квасолина, та пічка посередині. По одному підкидалися полінця — їх-бо обмаль, а на пічці кипіло диво дивне — «весільний суп», юшка на йогурті, до якої мати — вони навіть не спитали звідки — роздобула трохи м'яса.

Коротко кажучи, все було готове для того кривавого весілля, на яке він мав потрапити.

Збиралися сідати до супу, коли у двері подзвонили. У двері до бідних хлопців, які мають стати «янголами смерті», стукають холодними зимовими вечорами.

Це прийшов або хтось із друзів сім'ї — цивільний, або ж офіційна особа, яка стежила за хлопцем, поки той був у війську, оцінювала його.

В його випадку вирішальним стало майстерне володіння штик-ножем. Когось вибирали за володіння вогнепальною зброєю, когось — холодною... Але врешті-решт вони опановували її будь-яку, і навіть голі руки обраних теж ставали зброєю!

У двері дзвонив комісар, товариш небіжчика-батька.

Гість не відмовився від юшки.

Потім відійшли в куток на чоловічу розмову.

Він пройде підготовку. Працюватиме на благо Батьківщини, нації, мусульман, держави, коротко кажучи — на благо СПРАВИ.

Його забезпечать усім необхідним, йому не бракуватиме грошей, але — ніяких відомостей, платні, працевлаштування, посади.

Якщо схоплять або вб'ють — він на державу не працює, його ніхто не знає.

Але про матір і сестер, хай би там що сталося, подбає Організація.

Одразу сплатяться борги, пофарбуються стіни, забулькає в каструлі юшка, сестри підуть до школи. А якщо і вб'ють його, то все це нікуди не подінеться, родина регулярно, щомісяця отримуватиме гроші, лиха не знатиме; та й без помсти не залишать — все буде зроблено як треба.

Таким був одвічний закон тих, хто працював заради свого народу, мусульманської громади, невмирущості держави²; коротко кажучи — заради СПРАВИ.

Вперше після смерті батька йому по-батьківськи довіряють, доручають справу, знімають із плечей тягар взамін на самоповагу, наділяють його важливою місією, дбають про сім'ю.

Тут молодість, тут небезпека, шал, відчуття власної вищості.

Що ще треба?

Спершу він виріс у власних очах.

Потім він насправді виріс.

Попервах було дуже важко.

Але він не був самотнім. На всіх щаблях поруч із ним були Старші Брати.

А також товариші, згуртовані в команду, як пальці в кулак.

Він навчився вибирати на своєму пістолеті вільний хід спускового гачка, стріляти через плече товариша в голову бездушного манекена за плечем в іншого товариша, навчився влучати в самісіньке «яблучко».

Він зміцнів, накачав м'язи; очі навчилися дивитись, не мигаючи, руки — не підвертатися в зап'ястях та не тремтіти.

Він повірив у себе й у те, що зможе подолати будь-які складнощі.

Тим часом що складнішими ставали тренування, то менше в групі залишалось людей. Але Абі³ — Старший Брат — завжди був поруч.

Після занять із рукопашного бою черга дійшла до ближчого знайомства з матеріалом, з яким доведеться працювати, — з трупами.

Побував у моргах. Помацав трупи: старих, молодих, жінок, чоловіків — без розбору. Відчув на дотик трупне задубіння. Звик до ран, крові, смороду.

При цьому не бліднув, не бігав до туалету блювати, вийшовши з моргу й відчувши голод, спокійно їв непросмажені котлети, і в результаті залишився сам — решта групи відсіялася.

На місце тих, хто відсіявся, взяли людей з інших груп. Старший Брат залишався той самий — його Старший Брат.

Останнім етапом була перевірка на моральну й фізичну витривалість.

Для укріплення м'язів передпліччя потрібно було по черзі занурювати руки то в крижану воду, то мало не в окріп.

Він навчився не реагувати на гучні звуки, наче й не було нічого, зберігати спокій там, де всі в паніці розбігалися.

Пістолет мав стати природним продовженням його тіла, частиною його руки.

Серед бійців СПРАВИ шульги трапляються нечасто, тож працювали над пальцями правої руки.

Важливішим від указівного пальця, який лежить на спусковому гачку, був середній палець.

Щоб він міг слугувати м'якенькою опорою для пальця, що лежить на спусковому гачку, його остання фаланга мала вивертатися на 90 градусів. Зробили невеличку операцію на суглобі, зняли трохи хряща. Стало вивертатися як треба.

Потім проводив ночі зі зброєю в руках на мішках із піском; навчився спати так, щоб не застрелитися.

Старший Брат сказав тим, хто зумів залишитися, не відсіятися, що вони отримали такий вишкіл, який можуть дати лише потужні розвідувальні служби, що стоять на сторожі державної традиції. Так, від них вимагали надважкого, надскладного. Але вони могли собою пишатися.

Часті промахи в роботі кілерів-терористів чи мафіозі були зумовлені їхньою грубою та поверховою, несерйозною підготовкою.

Процес очікування після завершення навчання — це теж навчання.

Вони місяцями жили в комірках, схожих на камери. Їм вкладали в голову, що вони служать гідній справі.

Закріпивши знання з однієї іноземної мови, за методиками прискореного вивчення бралися за іншу. Вони навчилися запам'ятовувати побачене, утримувати його в голові, зіставляти.

Як до кого звертатися, де що пити, де що їсти? В Італії сухий мартіні п'ють перед їдою чи після? Кожна деталь мала значення й могла знадобитися в найнесподіваніший момент.

Вони навчилися бачити й розуміти мову тіла.

В їхніх тісних комірчинах з'явилися жінки. Навчили їх порозумінню та любоощам в обмеженому просторі.

Нарешті, ніби прив'язані незримою пуповиною, мов до життя, до Старшого Брата, вони були готові вирушити з ним у дорогу.

Коли настав час вилуплюватися з яйця, він першим розбив шкаралупу й вибрався назовні.

Авжеж, він був найкращим із найкращих, і готовий був помірятися силами зі Старшим Братом.

² Такий перелік є цілковитим витвором уяви.— *Прим. авт.*

³ Старший брат; також використовується як шанобливе звертання до чоловіків, ненабагато старших за віком.— *Прим. пер.*

ЛЕГІОНЕР

У Барселоні він обрав для зустрічі ресторан «Лос Караколес».

З першого погляду його увагу привернуло те, як читається назва; він був спробував якось зв'язати її з турецьким словом «каракол» — поліцейський відділок, потім побачив равликів на вивісці, відійшов, деякий час постояв осторонь.

Мовні курси, на які він записався, щойно прибув до міста, розташувалися на пішохідній вулиці Ла Рамбла. П'ять днів на тиждень, виходячи зі сплаченого на рік наперед пансіону і йдучи на курси, де паралельно вивчав іспанську й каталонську, він проходив повз «Лос Караколес».

Помітив — вивчив — отримав результат.

Золоте правило справи, в якій увага інколи за секунду, а подекуди й за долю секунди рятувала життя, а часом уповільнювалася, випробовуючи терпіння, і весь цей час мусила бути неослабною...

За звичкою вивчати й оцінювати кожен дрібничку довкола, власне, мимоволі, став спостерігати й за рестораном.

Напис на прибитій до стіни старовинній табличці закарбував у пам'яті ще до того, як почав вивчати іспанську: Casa fundada en 1835. Сенс був зрозумілий. Його щиро здивував, навіть глибоко вразив вік ресторану.

У краях, де народився, він не бачив жодного ресторану, який був би збудований 1835 року і достояв би дотепер. Власне, був упевнений, що такого немає.

А чи в нього самого хтось із дідів-прадівів жив у 1835 році?

Якщо жив, то де народився, куди переселився — в його країні всі кудись переселялися,— що робив?

Він не знав.

У тій країні, з якої він приїхав, ніхто не знав, що робилося за два покоління до нього. Людська історія ширилася чутками й із плином часу перетворилася на казку, де істина була геть обліплена вигадками.

Слово було раніше за письмо, в його рідному краї оповідки передавалися усно.

Однак він не пригадував, щоб відтоді, коли вперше розплющив очі, коли-небудь дивився на побачені вперше знаки безтямно — хоч би навіть це були іноземні слова, що склалися з абстрактних літер. Він уважно вивчав кожне слово і в кожному слові віднаходив сенс, хай навіть подекуди помилково, як у випадку з виведеним із «каракола» «Караколесом». Не терпів нісенітності. Правдивий чи хибний, але в усьому мав бути сенс. Та, власне, він рідко й помилявся.

Він мав потребу в безпомильності.

У душі він знав про себе, що дуже розумний, і тому — вразливий. Пишався аналітичним складом розуму, а коли сумнівався щодо прийнятого рішення — шкодував, що не пішов вчитися на математика.

Але якби йому запропонували золоті гори й навіть навчання на математичному факультеті найкращого університету, він все одно б не погодився змінити фах. Якби він сидів собі та складав нові рівняння, то емоції накопичувалися б крапля за краплею й не крапали б його.

А він потребував адреналіну в кров.

Точніше, він любив змагатися зі створеною ним же самим небезпекою: лишатися спокійним, коли мав би хвилюватися. Уповільнювати серцебиття достоту так, як уповільнюєш настання оргазму. І він був захоплений цією боротьбою, з якої досі виходив переможцем.

Хоч яким гарним був фасад «Лос Караколеса», але найбільше йому припала до душі вітрина. Вітрина ресторану являла собою кам'яну пічку, оздоблену вишуканими асулехос⁴, а інтер'єр нагадував шикарний оджакбаши⁵.

Кухарі точними, ніби в майстрів айкідо, рухами кидали на гриль шматки м'яса, й ті пахкали димом; на сторічну пічку ставилися й знімалися пательні, щоразу, як прочинялися двері, линули неймовірні пахоці.

Повз один із закладів він проходив двічі на день, і врешті вирішив, що це «Каталонські м'ясні страви». Роздивився, що за публіка туди

ходить. Нарешті одного дня штовхнув двері й зайшов усередину.

І ось тоді йому справді сподобалось.

Ресторанчик, який зовні здавався одноповерховим, являв собою лабіринт зі сполучених між собою сходами залів та кабінетів, що не проглядалися один з одного. Він, безсумнівно, тягнувся аж до завулка, отже, мав і чорний хід.

Треба було розвідати. Звісно, не просто зараз, не з першого разу.

Власне, цілком спокійно можна було обійти приміщення як турист, розглядаючи стіни, геть завішані портретами визначних людей, що відвідали ресторан відтоді, як було винайдено фотографію.

Однак у Барселоні, де в очікуванні роботи збираються «чистильники» з усього світу, будь-якої миті можна було натрапити на колегу — земляка чи іноземця. Хоч він і був готовий до такого випадку, ймовірність якого, на його думку, складала п'ятдесят відсотків, і не надто цим переймався, але з першого ж дня світитися як турист у місці, яке він планував використовувати для зустрічей, йому не хотілося.

Каталонія вже тривалий час точила центральну владу в Мадриді, щоб отримати незалежність від Іспанії, і не допускала іспанську поліцію до питань внутрішньої безпеки. Однак каталонській поліції бракувало як розвідувальної служби, аби боротися з міжнародним тероризмом і злочинністю, так і досвіду. Вакуум, що виник через слабкість місцевої влади, перетворив Каталонію в поліцейському плані на *no man's land*⁶. Її столиця Барселона стала піратським лігвищем, де переховувалися терористи, які перебували у всесвітньому розшуку за червоним бюлетенем, де чекали на клієнтів наймані вбивці та шпигуни. І так тривало роками.

А він був співробітником іноземного морського музею, якого на рік відрядили стажуватися до Морського музею Барселони. Його спеціальність — на основі залишків робити креслення давніх суден і, звісно, реставрувати їх. Щоб мати можливість працювати з артефактами, знайденими в його країні під час прокладення метро під дном моря, він приїхав підвищувати свою кваліфікацію до Барселони, яка мала найбагатшу колекцію, пов'язану з візантійськими суднами, і де було зосереджено найбільше інформації на цю тему.

Щодня, коли музей був відчинений, він працював зранку до обіду, тобто з 10 до 13:30; а після обіду, коли у каталонців була сієста, ходив на мовні курси.

Отже, він неодмінно мав при собі сумку, в якій носив підручники з мови; ще там обов'язково лежав шикарно виданий спеціальний фоліант, присвячений давнім суднам, який одразу впадав в око.

Власне, він не вмів креслити й реставрувати ані старі судна, ані нові. Утім, разом зі снайперськими навичками рук він мав посередні здібності до малювання, а отже, швидко підлаштувався під юних студентів, які вивчали й замальовували кораблі в Музеї, навчився робити те саме, що й вони.

Каталонські спеціалісти, що відповідали за стажування в музеї, списували його теоретичну необізнаність почасти на те, що він турок, почасти на недостатнє знання каталонської. Він вільно розмовляв англійською; французькою — на рівні, який вони між собою називали «асальська французька»⁷, але в Музеї вперто викладали каталонською.

Він, який досі ніколи не виходив з того самого місця в той самий час, не з'являвся в очікуваний час в очікуваному місці й звик весь час змінювати маршрути й місця призначення, оце зараз вперше жив у розміреному темпі, мов метроном.

Щодня о 13:30 він спускався в музейну їдальню на обід, ішов додому, брав сумку з книжками й прямував на курси. На зворотному шляху лишав сумку з книжками в пансіоні, перекушував на Меркат де Сан Жузеп, історичному базарі на Ла Рамбла, повертався до пансіону, лягав і дивився телевізор.

Монотонній течії процесу очікування, якій слідував з точністю до міліметра, він дав назву «вегетативний період». У цей період він вештався з сигаретою в зубах, яка частенько очікувала, поки її запалить. А коли доброзичливці-перехожі простягали йому запальничку, щоб підкурити,— спантеличувався. Та ще більше спантеличувався той, хто пригощав вогником, коли він ввічливо відмовлявся.

Суботу й неділю він зазвичай проводив у передмістях Барселони, аби не натрапляти на каравани туристів, де могли трапитися «знайомці».

Він уже давно розкусив, що пересічний європеєць, хай навіть жебрак чи наркоман, звекає до людей, яких бачить щодня в той самий час в

тому самому місці, і згодом навіть починає їм довіряти.

Отже, звичка до порядку, якої потрібно уникати під час операції, у місці очікування — Барселоні — викликала довіру.

Найкращим способом вивчити всі ходи й виходи «Лос Караколеса» й убезпечити себе було мозолити очі персоналу, призвичаїти його до себе, тобто — стати завсідником.

Так він і вчинив. Почав регулярно вечеряти в ресторані.

Першого вечора спочатку пішов до вбиральні, довго-довго мив руки. Потім сів у передній залі на першому поверсі, де дивився, як кухарі пораються біля печі. Щовечора сідаючи в іншому місці, він ретельно вивчив ресторан, закручений, відповідно своїй назві, мов той равлик.

Дізнався, що через чорний хід лише ходить персонал і підвозять продукти. Найпросторіша зала ресторану — на верхньому поверсі — йому, природно, не підходила, бо була віддалена як від входу, так і від чорного ходу.

Урешті-решт зупинився на маленькій підвальній залі без вікон, куди з першого поверху вів пандус. Щоб увійти до цього приміщення, де поміж винних діжок стояло всього кілька столиків, треба було пройти вузьким проходом, який добре проглядався, й де треба було стишити хід. Мало воно й іще одну перевагу, непомітну відразу: безсумнівно, тут був третій вихід, що вів прямо на вулицю, через який заковували діжки.

«Бог трійцю любить...» — промайнуло в голові.

Працівники «Лос Караколеса» швидко звикли до іноземця, який щодня в той самий час з'являвся в ресторані з незапаленою цигаркою в зубах, спершу заходив до вбиральні, а тоді сідав за той самий із нечисленних столиків у підвалі.

Це був молодий чоловік, кремезний, можна сказати, що й гарний. Мав атлетичну статуру, але замкнене, суворе обличчя. Утім, коли він, уважно добираючи слова, намагаючись не помилятися, робив замовлення, голос його звучав приємно, надаючи йому інтелігентності.

Невдовзі кухарі біля печі на вході в ресторан почали вітатися з ним. Потім почали питати, як справи. Офіціанти резервували його столик, не садили за нього інших клієнтів, коли він мав прийти.

Ну, був він дивакуватий зі своєю незапаленою сигаретою та ритуалом відвідування вбиральні, але ж від нього не було жодної

шкоди. У наш час, коли божевільних довкола повно, в кожного є якась своя манія.

⁴ Іспанські кахлі.— *Прим. пер.*

⁵ Ресторан у Туреччині, у якому готують на відкритому вогні.— *Прим. пер.*

⁶ Нічийну територію.— *Прим. пер.*

⁷ Від абрєвіатури АСАЛА (ASALA) — Вірменська секретна армія звільнення Вірменії.— *Прим. пер.*

ОСТРІВ

6 січня, Туреччина

У пасажирському салоні горіли лише аварійні лампи, і, хоч фасад прилеглого до салону кафетерію був цілком скляним, бляклого освітлення поромної пристані не вистачало, аби всередині було видно.

Ззовні годі було роздивитися, що за одним із безлюдних столиків сидять двоє чоловіків.

Аби зрозуміти, що чоловіки належать до світу темряви, їм не треба було навіть виходити на світло.

У тому світі за добрі наміри могли зненацька впекти в живе, а наївність каралася смертю.

Отже, це були двоє безжалісних мисливців.

Коли вони навіть отак сиділи без жодного поруху, то все одно випромінювали якусь досить-таки загрозливу енергію. Якусь хижу рішучість, що її радше вчує тварина, аніж людина...

Жах вселяв не стільки їхній зовнішній вигляд, скільки пози. Обидва при тілі, але один — масивніший. І ця масивність була не в габаритах чи вазі. З першого погляду було зрозуміло, що чоловік — колишній борець. Шиї майже немає, а загривок такий, що рукою не вхопиш.

В Організації йому, звісно, дали прізвисько Безшийко, але позивний у нього був короткий, як того вимагали правила: До.

Інший, не такий масивний, вважав нотні позивні, що їх Організація роздавала так, ніби розумілася на музиці, повною дурницею.

Перед кожною операцією для нього було кошмаром, що йому випаде — Мі чи Сі.

Він зажив собі слави, коли проник у лави РПК, і, будучи викритим, поклав із пістолета п'ятьох бойовиків, що здійснили напад на його помешкання; заслуживши цим право самому визначати власну долю, він сам обрав собі незмінний позивний: К.

Позивний «К.» мрів у його голові відтоді, як замолоду він подивився один гостросюжетний фільм. Він достоту не пам'ятав, чи це була назва фільму, чи ім'я головного героя. Але йому сподобалося те, що К. вимовлялося не як «ке», а як «ка»⁸. Його позивний у шифрованих повідомленнях, читаючись як «ка», ніби кидав виклик заїкуватій турецькій назві РПК — «пекеке».

К. підвівся, ступив кілька кроків, потягнувся. Більша частина його життя, здавалося б, жвавого й насиченого небезпекою, проходила в очікуванні. Власне, у цьому й полягала складність. Чекати, чекати, інколи непорушно завмирати в очікуванні і, після кількох секунд двобою зі смертю, лишатися живим...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.